

Durk (85) ging nog op walvisvaart

Durk van der Veen (85) uit Easternijtsjerk ging als begin-twintiger twee keer ter walvisvaart. Hij is een van de weinigen die er nog uit eigen ervaring over kan vertellen. „As ik de kâns krige, gong ik wer mei.”

GOOS BIES

Met een paar grote ogen in het hoofd. Zo keek Durk van der Veen naar eigen zeggen toen hij de eerste walvis aan dek zag komen. „Soks hie ik noch nooit sjoen, fansels.” Meestal waren het vinvissen die de walvisjagers hadden gevangen. „Hjir, in blauwe”, zo toont hij een foto van een blauwe vinvis, het grootste zoogdier dat ooit op aarde heeft geleefd. „Dit is de grutste dy't wy fongen hawwe, 32 meter.”

Twee potvrienden in de boekenkast en een schilderij aan de muur herinneren in zijn woning in Easternijtsjerk nog aan dat verleden. Op het schilderij prijkt de Willem Barendsz, met op de voorgrond vier pinguïns en op de achtergrond be-

‘It ribstel gong mei de boat mei, ik krige it mes yn de donder’

voor de Lauwerszeewerken en stichtte een gezin. Drie jaar later stopte de Nederlandse staat met de moderne walvisvaart, indirect vanwege internationale vangstbeperkingen die waren ingesteld vanwege overbevissing.

donder. Alle gear bloed yn de lears. In pear hechtings deryn en trochwurke, sa giet dat. Haha, in wike of fjouwer yn de syktewet, dat wie der net by.”

Volgens de maatstaven van onze tijd was de walvisvaart met de Wil-

Durk van der Veen toont een foto van hemzelf, staand voor een dode vinvis.

Nog handievol